

AFACAN

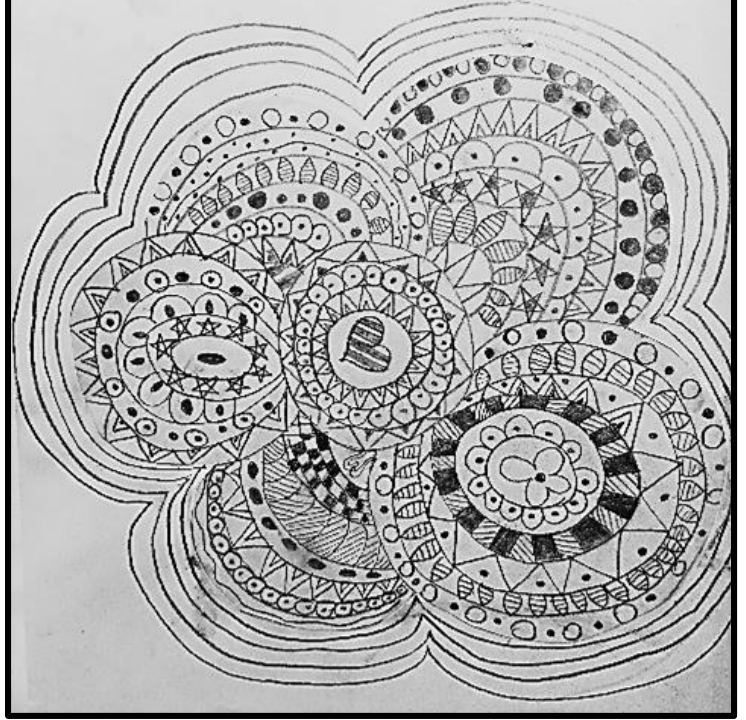
KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Kevser MEMİŞ KELEBEK İLE ARI

Merhaba, benim adım Gökkuşuğu. Ben rengarenk bir kelebeğim ve bugün çok heyecanlıyım. Neden diye sorarsanız yaklaşan uçuş yarışmasından dolayı. Ancak yarışa pek hazır olduğum söylenemez çünkü kanadımı incittiğim için büyük ihtimalle yarışamayacağım. Ayrıca kendimi çok halsiz ve yorgun hissediyorum. Yarışa kalan süre ise sadece ama sadece iki gün. Yalnızca iki.

O gün geldi çattı. Yorgunluğum geçmişti, kendimi dinç hissediyordum ama kanadım tam olarak iyileşmemişti. Doktor bu durumda yarışamayacağımı söylemişti. Yarışma kurulunun olduğu binaya doğru yola çıktım. Binaya girdiğimde odanın önünde üç beş kişi daha vardı. Biraz bekledikten sonra sıra bana geldi. İçeri girdim ve yarışamayacağımı mazeretimle birlikte belirttim. Yerime arkadaşım arının yarışıp yarışmayacağı sordum. Yarışabileceğini, bir sorun olmadığını söylediler. Haberi hemen arkadaşşıma verdim. Yarış başladı. Çok çekişmeli ve heyecanlı geçiyordu. Arkadaşım yarışın genelini ilk beş arasında geçirdi. Yarışın sonlarına doğru atak yapmaya başladı ve bitiş çizgisinde sivrisineği geçip birinci oldu. Mutluluktan havalara uçtum. Kendim kazanmış kadar sevinmişim. Hemen yanına gittim, başarısından dolayı onu tebrik ettim. O günden sonra arıyla olan arkadaşlığımız daha da ilerleyerek dostluğa dönüştü ve birlikte bir sürü yarışlara katıldık.

Zeynep Ravza DEVRİM

İrmak ÖZKAN BİR ÇİÇEK BİR ÇOCUK

Bir çiçeğe gösterilen ilgiyi, sevgiyi bir çocuk da ister. Bir menekşe sevilip sulandıkça nasıl çiçek açıyorsa, bir çocuk da sevgi ve şefkat gösterilince ancak o zaman yeşermeye başlar. Sevmek, sevilme her çocuğun doğal bir hakkıdır. Çocukların hak ettiği şunlar değildir: Şiddete maruz kalmak, uygun şartlarda büyütülmek, yeterli sevgi gösterilmemek, sokaklara terk edilmek...

Her canlı şefkate muhtaçtır. Çocuklar ise anne şefkatine... Çocuklar çok narindir. Bir çiçeğin susuz kalıp sararıp solması gibi sevgisiz kaldıklarında çabucak solabilirler. Onların parlak bir geleceği için siz büyükler ellerinizden geleni yapmalısınız. Bugünün küçüğü yarının büyüğüdür. Bugün çocuk olanlar yarın dünyayı yönetecek olanlardır. Sonuçta dünyayı dünkü çocuklar yönetecektir.

Berranur ÜNAL CANIM KİTAP

Can yoldaşım
Arkadaşım
Ne güzelsin, hep özelsin
İlgıt ılgıt yel esersin
Melodimsin, eserimsin.
Kitaplarım dolu dolu
İçindedir bin bir konu
Tarifi zor hayal yolu
Arkadaşım can yoldaşım
Pili bitmez oyuncağım.

İpek Nur YILMAZ DİLİMİZ

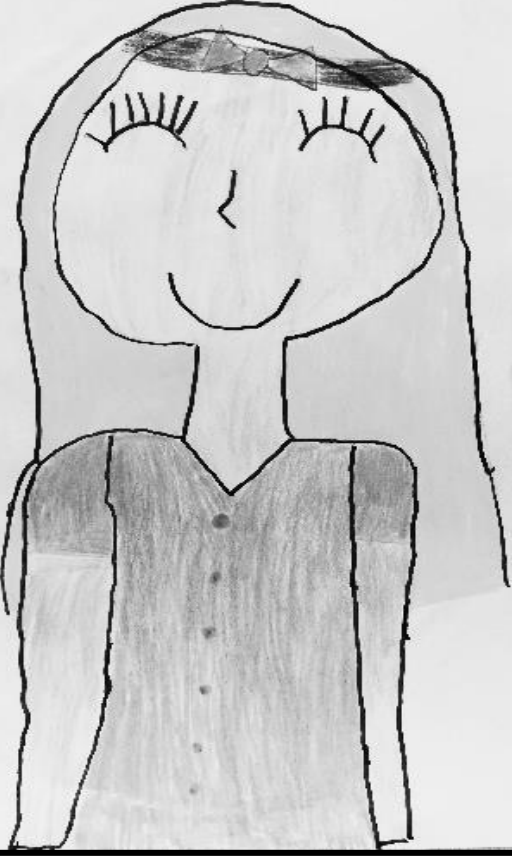
Türkçem benim için en önemli dildir. Her şeydir. Çünkü onun sayesinde iletişim kurabiliyorum. Türkçem olmasaydı insanlarla nasıl konuşur, iletişim kurardım?

Türkçe bize büyüklerimizden miras kalan bir dildir. Nasıl miras kalan bir eşyaya bile çok değer veriliyorsa dilimize de gerekenden fazla önem vermeliyiz. Çünkü Türkçemiz en büyük mirastır aslında. Türkçe varsa Türk milleti vardır. Bizi bir araya getiren son derece muazzam bir dildir. Kültürümüzü, tarihimizi, dünümüzü bizlere ulaştıran ve yine yarına taşıyacak olan da Türkçemizdir. Bir olmamızı, beraber olmamızı sağlayan bizleri bir araya toplayan yaşama sebebimizdir.

Türkçemizi, Türklüğümüzü unutmayalım. El ele verip birlik ve beraberliğimizi tüm dünyaya haykıralım. Unutmayalım ki Türkçe varsa bizler de varız.

Hilal MEMİŞ YAVRU KEDİCİK

Bir akşam günü babamla yürüyüşe çıktık. Babamla yürürken etrafı seyretmeyi sevdiğim için zaman çok çabuk geçiyordu. Çarşıya geldiğimizde markete gittik. Marketten çıktuktan sonra yürürken bir anda ayağıma bir şey takıldığını fark ettim. Yere baktığımda hızlı, ufak ve siyah bir şey vardı. Çok korktum. Bir kirpi zannetmişim meğerse bir kediymiş. Kedi çok tatlıydı ama beni korkutmuştu. Yine de çok tatlıydı. Onu sevmekten kendimi alamadım. Onu alıp eve götürmek istedim. Bunun için babama söyledim ama izin vermemişti. Ben de mecburen onu bırakıp gitmek zorunda kaldım ama o sevimli yavru kedicik hep aklımda kaldı. Onu düşündükçe acaba sokakta ne yapıyor diye düşünüp çok üzülüyorum.

Ravza DEVRİM EVDE EĞLENCE

Serin bir geceden sonra sımsıcak bir sabah başladı. Aslında sıradan bir gündü. Ta ki babam yanıma gelip de geziye gideceğimizi söyleyene kadar.

İşte olaylar böyle başladı.

Hemen hazırlanmalıydım. Odama gitmek için merdivenlere yöneldim. Birinci basamağı çıktım, ikinci basamağı çıktım, tam üçüncü basamağı çıkacaktım ki ayağımı burktum ve yere düşüverdim. Düşmemin sesi annemi mutfaktan, babamı da garajdan koşturarak buraya getirdi. Annem çok telaşlı görünüyordu. Babam beni kucağına alıp yatağıma yatırdı. Babam ayağıma baktı ve bir şey olmadığını, sadece biraz incinmiş olduğunu söyledi. Annem de ben de bir “oh” çektik. Babam bu halde geziye gidemeyeceğimizi söyleyince bütün sevincim kaçtı. Annem ve babam biraz düşündükten sonra evde de eğlenceli vakit geçirebileceğimizi söylediler ve işe koyuldular. Babam mısır patlatıyor, annem sofrayı hazırlıyor ve ben de izleyeceğimiz filmi seçiyordum. Her şey hazır olduğunda filmin keyfini çıkarmak için yatağına uzandık.

O günden sonra her sorunun bir çözümü olduğunu öğrendim.

İlayda DEMİR YALNIZLIK ÇOK SIKICI

Bir yaz günü bir sincap oyun oynamak için dışarıya çıkmış ve demiş ki:

—Yaz olduğu için herkes tatile gitti. Oyun oynayacak hiç kimse yok.

Canı sıkıla sıkıla biraz oyun oynamış ve eve girmiş. Annesi Boncuk 'un üzgün halini görünce:

—Boncuk ne oldu yüzünden düşen bin parça?

—Anneciğim herkes yaz tatiline gitti oynayacak kimse kalmadı.

—Üzülme Boncuk, yakında arkadaşların döner.

Boncuk asık bir suratla odasına gitmiş. Annesi fark ettirmese de Boncuk 'un durumuna çok üzülmüş. Yarım saat geçtikten sonra bir telefon gelmiş. Arayan Boncuk 'un en yakın arkadaşı kirpi Dikenli 'ymiş:

—Merhaba..

—Merhaba.

— Boncuk orada mı?

—Evet, odasına gitti.

— Yarın geleceğimizi Boncuk 'a iletir misiniz?

—Öyle mi çok sevindim. Tabi ki söylerim.

— Teşekkürler.

Annesi Boncuk 'a bu haberi vermek için giderken çok mutluymuş. Boncuk 'un odasına girerken kapıyı çalmış ve müjdeli haberi vermiş. Boncuk çok sevinmiş. Akşam yemeğini yiyip hemen yatmış. İçinden “Çabucak yarın olsa. “ diye geçirmiş.

Sabah erkenden uyanmış Boncuk. Kahvaltısını etmiş, güzel giysilerini giymiş. Kapı çaldığında birden fırlamış. Gelenin Dikenli olduğunu görünce sevinçten atlamış boynuna, sarılmış. Sarılmış ama biraz da canı yanmış. O gün akşam olana kadar gülüp oynamışlar. Gönüllerince eğlenmişler.

Ali KARAKAYA BİR GARİP UZAY YOLCULUĞU

Bir gün ormanın birine bir grup insan geldi. Bunu gören hayvanlar toplanıp konuşmaya başladılar.

—Bana kalırsa bunlar avcı olmalı.

—Keşif uçuşundan yeni geldim ve ellerinde bir kafes vardı.

Köpek kafesine benziyordu.

—Nereden biliyorsun?

—Senin endişelenmene gerek yok aslan. Kafes o kadar büyük değildi.

Köpek Laika söze girişti:

—O zaman ben sürüyü toplayıp geleyim.

Ancak Laika geri dönemedi. İnsanlar onu yakalamıştı. Aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Uzaya gönderilmek için uygundur demişlerdi. Laika'yı uzaya mı göndereceklerdi? Böylece Laika'yı götürdüler. Aslan hiçbir şey yapmadığı için kendisine kızılıyordu. “Zaten bir şey yapamazdık” diyerek onu teselli etmeye çalıştı kurt. Ayrıca “ Adamların özel kıyafetleri vardı, saldırıya hazırlıklı gibiydiler” diye ekledi. Geride kalan hayvanlar kendi aralarında tartışadursun Laika bir uzay gemisinin içindeydi. Çok korkuyordu. Aynı zamanda çok da heyecanlıydı.

Fırlatmaya son 10 saniye. 9,8,7,6,5,4,3,2,1,0. Roket ateşlendi. Laika'nın uzay yolculuğu başladı. Günler, aylar belki de yıllar süren uzay macerasından sonra Laika ve beraberindeki astronotlar Dünya'ya döndüler. Laika'yı da aldıkları ormana geri getirdiler. Orman halkı ve Laika birbirlerini görünce sevinç gözyaşları sel oldu aktı. Birbirlerine sarılıp ağlaştılar, hasret giderdiler. Laika bütün olan biteni anlattı. Orman halkı hem çok şaşırıldı hem çok korktu. Ama Laika döndüğü için hepsi çok mutlu oldu.

Zeynep DEVRİM TIK TAK VE TONTIŞ

Merhaba, benim adım Tik Tak. Ben küçük bir dut ağacında yaşayan küçük bir dutum. Çok meraklıyım. Bunu annem ve babam da her zaman söylüyor. En merak ettiğim şey tırtıllar. Bir gün onlardan biriyle arkadaş olup kelebek oluşunu görmek istiyorum.

Yine böyle bir günde tırtıllar yavaş yavaş dut ağacına gelmeye başladılar. Tırtıllardan bir tanesi gözüme çarptı. Hemen yanına gidip konuşmaya giriştim:

–Merhaba, benim adım Tik Tak. Senin adın ne?

–Şey... Benim adım da Tontiş.

–Arkadaş olalım mı?

–Olur. Oyun oynayalım mı?

–Tamam. Hadi gidelim.

Ve birlikte uzun bir süre oyun oynadık. Birden Tontiş'in karnı guruldadı. Tontiş'e:

–Karnın acıktı değil mi?

–Şey, evet.

–O zaman ben sana biraz dut yaprağı getireyim

–Çok severim!

Ben de hemen gidip biraz dut yaprağı getirdim. Tontiş hapur hapur yedi ve sonra şunları söyledi:

–Benim vaktim geldi, iyi uykular.

Hiçbir şey söyleyemeden uyuyunca ben de mecburen yattım. Sabah kalktığımda karşımda rengarenk bir kelebek duruyordu.

–Merhaba Tik Tak, günaydın!

–Aaa, Tontiş! Çok güzel olmuşsun.

–Teşekkür ederim.

Ama artık Tontiş'in gidip kendine başka bir hayat kurma vakti gelmişti. Üzülerek:

–Görüşürüz Tontiş.

–Görüşürüz Tik Tak, seni özleyeceğim.

–Ben de.

Bu konuşmadan sonra Tontiş gitti. Çok üzüldüm. Gözümde yaş geldi ama yine de mutluydum. Tontiş sağ salım kelebek olup kendine bir yuva kurabilmişti.

İlayda DEMİR

Fatma Nur ÇAKIRGÖZ KİTAP SEÇİMİ

Bir gün kitap almak için dışarı çıktım. Kitapçıya vardım, raflara göz gezdirdim. Rafların birinde kapağındaki ıslık ıslık renkleriyle göz alıcı bir kitap fark ettim. Hemen elime aldım. Gerçekten de dış tasarımı o kadar dikkat çekiciydi ki. Büyülenmiş gibiydim. Kitabın içeriğini açıp bakmadan hemen satın aldım. Sonrasını tahmin edin bakalım. Evet, okuyamadım. Yirmi, otuz sayfasını zor okuyabildim. Sonrasında bıraktım. Seçimimden pişman olmuşum. Ertesi gün kitapçıya tekrar gittim. Bu kez dikkatli davranıp düzgün bir kitap seçecektim. Elime bir kitap aldım. Hem dışını hem de içeriğini iyice inceledim. Ele aldığı konu ilgi çekiciydi. Satın aldım, eve gittim. Hemen okumaya başladım. Saate baktığımda neredeyse iki saattir okuduğumu fark ettim. Kitabın yarısından çoğunu bitirmiştim.

Bu olaydan sonra kitap seçimlerime çok dikkat ettim. Sadece dış kapağı güzel diye kitap satın alınmayacağını anladım. İçerisine, konusuna da dikkat etmeliyiz. Konusu ilgimizi çekiyor mu çekmiyor mu incelemeliyiz. Kendimize hitap eden, sevdiğimiz türde kitapları satın almalıyız.

Yazal DEMİR ŞİP ŞAP'IN BİR GÜNÜ

Bir varmış, bir yokmuş. Şip Şap adında bir solucan varmış. Bu solucan gün boyu arkadaşlarıyla parkta farklı farklı oyunlar oynarmış.

Yine bir gün Şip Şap arkadaşlarıyla seksek oynarken ayağı taşa takılıp yere düşmüş. Arkadaşları hemen başına üşüşmüşler. Şip Şap'ı soru yağmuruna tutmuşlar:

–Bir şeyin var mı?

–Ayağın acıyor mu?

–Annene haber verelim mi?

–Ayağa kalkabiliyor musun?

Şip Şap bu soruların tümüne cevap verememiş. Ayağa kalkmaya çalışmış ve kalkmış. Kalkmış ama ayağı halen çok ağrıyormuş. Şip Şap arkadaşından bir şey istemiş:

–Kap Kaş, lütfen anneme Şip Şap'ın ayağı ağrıyormuş der misin?

Kap Kaş "Hemen" deyip koşarak Şip Şap'ın evine gitmiş. Bu sırada Şip Şap'ın arkadaşı Tik Tak demiş ki:

–Şip Şap, senin annen doktor değil mi?

–Evet, Tik Tak.

–O zaman seni bir bakışta iyi eder.

Bu sırada Şip Şap'ın annesi gelmiş. Hemen sormuş:

–Nasıl düştün? Ayağın çok ağrıyor mu?

Dedikten sonra Şip Şap'ın ayağına bakmış bir daha sormuş:

–Burası ağrıyor mu?

–Hayır.

–O zaman iyi. Sadece ayağımı burkmuşsun.

Şip Şap'la annesi eve gitmiş. İki gün sonra Şip Şap parka gelmiş.

Arkadaşları hep bir ağızdan:

–Geçmiş olsun! Demişler.

Şip Şap evde olanları arkadaşlarına anlatmış. Oyun da kaldığı yerden devam etmiş.

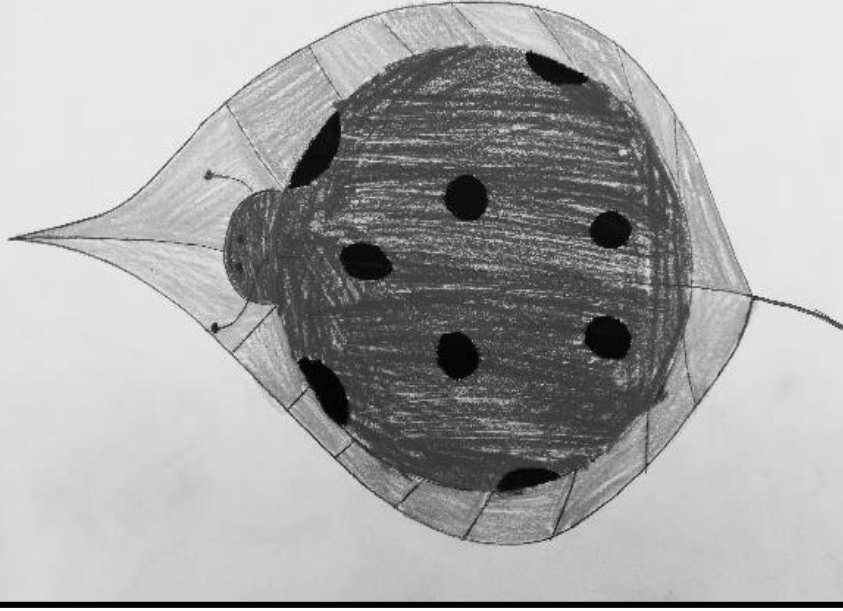
Berka KARAKAYA HIÇ KORKMADILAR

Belki son günleriydi
Ancak hiç korkmadılar
Tankların üstüne yürüdüler
Hiç korkmadılar.

Bazıları gençti, bazıları yaşlı
Hiç korkmadılar
Vurulup düştüler ama
Hiç korkmadılar.

Yediden yetmişe herkes
Döküldü sokağa
Vurdular, vuruldular
Hiç korkmadılar.

Vatan için, millet için
Ezan için, bayrak için
Döktüler son damla kanlarını
Hiç korkmadılar.

Yağmur YALIM

HAYVANLARA REVA GÖRÜLEN

Hayvanları çok seviyorum. Kedi, köpek. Tavşan, kuş... Hiçbirini ayırt etmiyorum. Nerede bir hayvan görsem peşinden koşturuyorum. Bu yüzden annem ve babam bazen kızabiliyor. Ayrıca sık sık hayvanat bahçesine gidiyoruz. Onları orda öyle görünce hem seviniyor hem üzülüyorum. Daha çok üzülüyorum sanki.

Yine bir gün hayvanat bahçesine gittik. Hangi hayvanın kafesine doğru yaklaşıp hayvanlar sağa sola kaçışıyordu. Bu durum çok garibime gitti. Çünkü daha önce böyle bir şey olmamıştı. Durumu babam da fark etmiş olacak ki "Burada bir sorun var, bunu çözmeliyiz." dedi. Acaba nasıl bir sorun vardı ve nasıl çözecektik. Ertesi gün hayvanat bahçesine tekrar gittik. Bu kez yanımızda küçük gizli kameralardan vardı ve bunları gizlice kafeslere yerleştirmeye çalıştık. Biraz zorlansak da başarabilmiştik. Şimdi eve gidip ne olup bittiğini görmek lazımdı. Burada geceleri bir şeyler dönüyordu ama ne? Sabah olunca heyecanla bilgisayarı açtım ve babamı çağırdım. Görüntüleri izlediğimizde hem çok üzülmüş hem de çok sinirlenmişim. Hayvanlara sopa benzeri şeylerle vuruluyor, onlara eziyet ediliyordu. Hayvanlar da bizden ve diğer insanlardan bu yüzden, korktukları için, kaçıyorlarmış. Babam polise haber vermemiz gerektiğini söyledi ve 155'i aradı. Elimizdeki görüntülerle birlikte hayvanat bahçesi çalışanlarından şikayetçi olduk ve hayvanların veterinerine götürülmesine yardım ettik. Bazı hayvanların vücutlarında morluklar ve kan lekeleri vardı. Çok üzüldüm, ağlamaya başladım.

Neden böyle davranmışlardı ki? Nasıl bizim canımız varsa onların da canı var. Nasıl bizlerin canı yanıyor onların da canı yanıyor. Bu yüzden lütfen hayvanlara eziyet etmeyelim. Kendimize nasıl davranılmasını istiyorsak diğer canlılara da öyle davranalım.

Nur ŞİMŞEK KİTAP

Kitap oku gece gündüz
Bırakma kitap okumayı
Bırakırsan eğer gider tüm hayaller
Kitap oku hayallere dal.

Bir gün prens, bir gün prenses
Olursun okursan kitap
Sev kitabı oku güzelce
Sinsin o güzel kokusu tenine.

İkra ŞİMŞEK

HEPİMİZ AYNI DÜNYADA YAŞIYORUZ

Kirlilik... Tüm dünyanın sorunu. Gittiğimiz her yerde, baktığımız her tarafta çöpler görüyoruz ve bu beni çok fazla üzüyor. Okulda, ormanda, sokakta, denizde... Bu konuyla ilgili bir anımı sizlerle paylaşmak isterim.

Bir gün ailemle birlikte kamp yapmak için bir ormana gittik. Eşyalarımızı yerleştirdik, çadırlarımızı kurduk, kamp ateşimizi yaktık. Yemeğimizi ateşe koyduk, pişirdik, afiyetle yedik. Ormanda başkaları da vardı. Herkes gülüp eğleniyor, eğlenceli vakit geçiriyordu. Akşama doğru diğer insanlar gitmeye başladı. Oturdıkları yere doğru baktığımda çöplerini almamış olduklarını gördüm ve çok sinirlendim. İçimden "Sanki evlerinde böyle yapıyorlar" diye geçirdim. Akşam olunca çadırlarımıza geçtik ve uykuya daldık. Bir ara burnuma kötü kokular gelir gibi oldu ama uykulu olduğum için ne olduğunu anlayamadım. Annem ve babam aceleyle yattıkları yerden kalktılar ve "Yangın var!" diye bir ses duydum, irkildim. Meğerse akşam gidenler çöplerini bıraktıkları yetmiyormuş gibi yaktıkları ateşi de söndürmemişler. Nasıl oldu da göremedim. Annem hemen itfaiyeyi aramıştı. Ateş henüz çok fazla görünmüyordu ama gittikçe çoğalıyordu. Babam elinden geldiğince müdahale etmeye çalışıyordu. İtfaiye gelince çalışmalara başladı ve iki üç saat içinde yangını kontrol altına aldılar. Tabi itfaiye ile birlikte gelen polisler de bizi kontrol altına almışlardı. Çünkü yangının şüphelileri durumuna düşmüştük. Şöyle, böyle derken babam epey uzun bir süre anlattı olayı. E sağ olsunlar polisler de anlayışlı insanlar çıktı.

Sözün kısası başka insanların sorumsuzluğundan dolayı hem çevre kirlendi hem orman yangında zarar gördü. Bu olay aklımdan hiç çıkmaz oldu. Kendimi çevre kirliliğiyle mücadeleye adanmış oldum. Siz arkadaşlarım, büyüklerim, küçüklerim. Lütfen çevremizi kirliletmeyelim. Unutmayalım ki hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz ve başka bir dünya yok.

İMTİYAZ SAHİBİ

Zafer Alpaslan YILMAZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Alperen EROL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gökhan GÜNDOĞDU

GÖRSEL DANIŞMAN

Hüseyin OKATAN

YAYIN KURULU

Naciye KARAKAYA

Ayşegül ÖZDEMİR

OKUL ADRES TELEFON

AŞAĞI ÇAVUNDUR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Aşağı Çavundur Mahallesi Çubuk ANKARA

0 312 838 24 86